

A TATAI EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZET KÖRLEVELE

1995. Pünkösd

„Csontjaimba rekesztett tűz”

P ü n k ö s d ö l é s 1995 - b e n ?

Pentekoszté, azaz ötvenedik; magyarul: pünkösd. Az egyház három nagy meghatározó ünnepé közül a leginkább jelentőségét veszített. Sajnos vagy nem, de pünkösd nem él a köztudatban.

Egyénkontrolláló még élő faluközösségekben, amiket még nem bombázott szét a műhold-adók vagy TV-Rádió egyen-fogyasztóvá préselni akaró reklámhadjárata – talán találunk még egy-két pünkösd népszokást... Legálábbis kívánom így hinni. Tudomásul kell vennünk: nincs pünkösdkor se „nyuszi-tojás”, se fenyőillat kedves karácsonyi dallamokkal. Nincs semmi materiális kötöttség ehhez az ünnephez: se begli, se sonka. Talán így jó, a Lélek ünnepén, az Egyház születésnapján ne a hasra alapozódjon minden, próbáljon egy kicsit „lelkivé” válni az ember. Néhány kérdés azonban adódik.

Miért veszített

jelentőségéből ez az ünnep?

Sok ok közül az egyik legjelentősebb: az emberek arra figyelnek ami látható, s nem arra, ami láthatatlan. Úgy hiszik, hogy az élet valósága, értelme és célja a láthatón, a tapasztalhatón, a megfoghatón, a megeghetőn és megihatón keresztül ismerhető meg. Sokan gondolják így: Minél többet „harapok” ebből a világból, annál inkább közelebb jutok a boldogsághoz. Ugyanis a boldogság maga, nagyon sok ember számára nem más, mint a jóllakottság, s a birtoklás naponkénti megélése – mindegy milyen áron.

Sajnos a ma embere inkább mennyiségi-szemléletű, mint minőségi. Fontos számára, ami látszik, hanyagolja, ami a háttérben húzódik, s nem érdekli az, ami nem látszik. Valaki azt mondhatja: „Ez mindig is így volt, amióta ember él a Földön, akkor miért az elmarasztalás?” Tény, hogy a fentebb említett okok nem az igazi, az eredeti okok; causa originalis, ahogyan a teológiában mondják. Tény azonban az is, hogy az anyagra-figyelés mértéke nem volt olyan, mint napjainkban. Mindehhez hozzájárul, hogy nem tudunk, s sokszor nem is akarunk ünnepelni. Nem tudunk, mert az ünnepre készülni kell. Olyan az, mint egy találkozás: várni kell rá. Várni nehéz, mégis kell, mert a várakozásban tanulhatjuk az önmérsékletet, s a helyes látást. Így tudunk végül is megállni, szemlélni a világot, önmagunkat, az Istent. Összegezve: Pünkösd ünnepé valahogyan kiesik az ünnepes félemből, s magányosan, egyedül áll a szentháromsági

vasárnapok hosszú sora előtt. Így adódik a következő kérdés:

Hogyan ünnepeljük Pünkösdöt?

Az embereknek ez a születésnap (az Egyházé) nem szenzáció. Saját születésnapjukat is nehezen töltik meg tartalommal, az Egyházzal pedig nem tudnak mit kezdeni. Pedig minden születésnap az önazonosságtudat megerősítésére, s a világban kijelölt helyünk újbóli átgondolására serkent. Így pünkösd ünnepé keresztyén voltom tudatosítása: *Kihez tartozom, mit akarok, miért így élek ebben a világban.*

A keresztyén ember jól tudja, hogy Ura elsősorban nem naptáridőszakok Istene, hanem a szívéké. De Ő az időben újít meg embereket, ad új célokat és értelmet olyanoknak is, akik már végérvényesen zátonyrafutottak életemet. Akit már „kihúzott” Isten kisebb vagy nagyobb lelki gödörből (mert belátta, hogy Istennek kezdet kell nyújtani egyébként nem tud segíteni), az már tudja: Pünkösd Krisztus Egyházának a születésnapja –, de azt is, hogy ebben a liturgikus körforgásban évenként van egy nap, ami az ő életének pünkösdje.

Ekkor válik kerekké, egésszé a világ, ekkor érti meg az ember az Isten harmóniáját, találja meg saját helyét, életének értelmét célját. Ekkor érti meg mit jelent szolgálni, másokhoz odahajolva segíteni, vigasztalni, bátorítani. Ekkor, csakis ekkor, életének saját pünkösdnapját megélve teljesedik ki isteni dimenziókba az a szó, amit oly sokszor hall az ember, de nem ért: Szeretet. Ez az egyetlen, ami marad, ezen kívül minden más elmúlik...

ÜNNEPI ALKALMAINK

Pünkösd ünnepé

Június 4. de. 9 órákor

Pünkösdhétfő

Június 5. de. 9 órákor

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Biblióra

Csütörtökön du. 6 órákor

Ifjúsági óra

Kéthetenként szombaton az imaházban du. 5 órákor

Istentisztelet

Vasárnap de. 9 órákor

Gyermekek bibliorája

Az istentisztelettel párhuzamosan.

Jöjjünk ezekre az alkalmakra, és hívogassunk másokat is!

„Egy polifón ország polifón lelkésze”

Karl Georg Marhoffer Luxemburgi Református Egyház egyházi elnökének előadását Dr. Nagy Erzsébet fordítja.

Immáron másodszor üdvözölhetjük gyülekezetünkben Karl Georg Marhoffer evangélikus-református lelkészt, aki ápr. 1-4 között vendégünk volt, s 2-án (vasárnap) nemcsak prédikációját hallgathattuk az istentiszteleten, hanem délután ökumenikus szeretetvendégség keretében előadását is: „Keresztyének lenni ma Luxemburgban – Keresztyén célok társadalmi elvárások” – címmel. Az igen jól sikerült együttlét után kérdeztük tőle az alábbiakat.

F.M.: Első találkozásunk óta két év telt el. Ha mostani tapasztalásaidat összeveti első magyarországi útdon szerzett benyomásaiddal, észlel-e valami különbséget?

K.G.M.: Szeretnék egészen konkrét választ adni, ha lehet. *Először* is nagyon örültem annak, hogy sok ismerős arcot fedeztem fel újra a gyülekezetben. Méginkább örültem annak, hogy sokan megismertek engem is, megtartottak jó emlékeztetükben; de leginkább a gyülekezet hangos, élleterős énekének. *Másodszor*, örömmel tapasztaltam a gázfűtést, amely úgy hallom egészen új. *Harmadszor*, jó volt tudni, hogy az istentisztelettel párhuzamosan gyerekbibliaóra folyik. Ez nálunk is hasonló formában zajlik, hiszen a mi luxemburgi diaszpóra-helyzetünkben is nehéz a hét egyéb napjain a szülőknél megfelelő időpontokat adni, hogy hozzájuk el gyermeküket egy-egy gyermekalkalomra. Mint említettem, sokan 40-50 kilométer távolságból jönnek hozzánk. Két évvel ezelőtt még mint Bern-Kastel Kues-i kollégát üdvözölhettem. Hogyan történt a váltás? Nem volt nehéz az elválás ill. az átállás az új helyzetre?

Ott kell kezdenem, hogy a luxemburgi helyzet nagyon speciális, s úgy mond az átlag lelkész szolgálaton túlmenő feladatokat is el kell látni. Az első, hogy Luxemburgban három hivatalos nyelv (luxemburgi, német, francia) lévén az adott esetben ezek valamelyikén kell a lelképásztori szolgálatokat végezni, ugyanakkor mint a Luxemburgi Református Egyház egyházi elnökének, (mivel nemzetközi fórumokon is képviselem egy-

háza) illik további nyelveket is bírni... Mondhatnám úgy is, egy polifón ország polifón lelkéje vagyok...

Nagyon nehéz volt volt otthagyni előző gyülekezetemet, ahol végül is jó három évet töltöttem, s az alapozás nehéz munkáját végeztem. Jó lett volna egy kicsit nézni, hogyan nő, fejlődik tovább mindaz, amit elkezdünk. Miután svájci és holland pályázók közül nekem szavaztak bizalmat, egykori professzoraim tanácsaira is hallgatva elfogadtam a luxemburgi hívását. Így hasznosítani tudom francia-szakos diplomámat is munkámban.

Ha már iskolánál tartunk, hol végeztél tanulmányaidat?

A nagy hírű egyetemvárosban, Wupertalban kezdtem el a teológiát, majd felvettem hozzá a romanisztika szakot. Alapvizsgák után Párizsban tanultam, de a szigorlati vizsgákat már újból itthon, Mainzban tettem le.

Végül, de nem utolsó sorban, szólj néhány szót gyülekezetéről!

Néhány szóban nehéz, de megpróbálom. Tudni kell, hogy mi is diaszpóra helyzetben vagyunk. Luxemburg lakossága négyszázezer körül mozog, melyből 95% katolikus, 4% protestáns és 1% izraelita vallású. Éppen ezért igyekszünk minden evangélikust, reformátust elérni, mindazokat, akik protestáns keretek között szeretnék megvallani hitüket. Sajnos ez igen nehéz, hiszen köztünk is az adatvédelmi törvény. Nem kaphatunk felvilágosítást sehol sem, hogy ki milyen valláshoz tartozik. Így marad a „szájpropaganda”. Hála Istennek, ha nagyon lassan is, de a növekedés jelei mutatkoznak az egyébként elég magas átlagéletkorú gyülekezetünkben. Ahogy itt Tatán néztem, a gyülekezet összetétele „egészségesebb”, mint nálunk Luxemburgban, de gondolom senki nem bánná, ha még több fiatal és középkorú venne aktívan részt a gyülekezeti életben...

Ez így igaz. Szeretnénk mi is feleleveníteni egy régi hagyományt: Nemsokára elindítjuk az „Evangélikus keresek!” mozgalmat. Úgy látszik az idő nem sokat változott, hiszen egykori elődöm 1925-ben is a jól bevált „szájpropagandára”, a hittestvérek segítségére támaszkodott. A fejletlenek mondott Nyugaton, a bankvilág egyik központjában Luxemburgban ma is ez a módszer mutatkozik eredményesnek?

Az idő változott, csak az emberek nem – sajnos... De visszatérve még gyülekezetemre: Igen nagy dolog számunkra, hogy 1982 óta az állam elismert minket egyháznak. Jóllehet történelmi egyház vagyunk, de itt Luxemburgban Napóleon óta élesen különválasztották az egyházakat az államtól. Luxemburgban minden más protestáns egyház „csak” közösség. Ennek hosszú távon hatása lesz egyházi életünkben – részben anyagi szempontból is, hiszen kiadásaink közel egyharmadát fedezi az állam.

Köszönöm a válaszokat, s remélem lesz még lehetőségem a jövőben feltenni más kérdéseket is.

Én is remélem, hogy még sokszor itt lehetek ebben a kedves gyülekezetben, s megtaláljuk azokat a formákat amelyek erősíthetik kapcsolatunkat a földrajzi távolság ellenére is. Isten gazdag áldását kívánom a Tatai Gyülekezet minden tagjára, nem csak magam, hanem gyülekezetem nevében is! Köszönjük, s kérlek vidd magaddal gyülekezetünk áldáskívánását luxemburgi testvéreinknek! Örömmel!

Modern Hitvallás

Hiszek a Názáreti Jézusban. Ő élte Isten szeretét, s ezért vállalta a kereszthalált. Isten azonban feltámasztotta a halálból és ezzel örök szabadságot szerzett. Ő bocsájtja meg a bűnöket. Vele új világ kezdődik. Ahol Ő uralkodik a szívekben, ott megszűnik a háború, a nélkülözés, ott gyógyul a betegség és szűnik a halál. Ő az Élő Isten Fia! Hiszem, hogy engem is megváltott a bűntől, s haláltól, s uralkodik szeretetével az én életemben is.

Hiszek Istenben, akivel Jézus köt össze.

Neki köszönhetem az életemet, Ő teremtet engem minden teremtményével együtt.

Ővé az egész a világ, s Ő irányítja, kormányozza a történelmet, s jelenünk is az Ő kezében van.

Általa találunk örömet a természetben, s általa kapunk bátorságot a jó cselekvéséhez. Ő a mi Atyánk!

Hiszek Szentlélekben!

Benne és általa van jelen az Isten közöttünk.

Megismerteti velünk az igazságot és felébreszti alvó lelkiismeretünket.

Ő segít áttörni a megszokások és a bűnök falát.

Ő vigasztal a szenvedés és csüggedés idején.

Általa születik a közösség, s él az egyház, Krisztus népe.

Hiszem, hogy Jézus Krisztus népe meghívott az Isten országába, s tudom, hogy a Szentlélek az evangélium által vezet az örök életre.

Ámen.

KONTAKT DELTA Világítástechnikai Szaküzlet

Lakásépítéshez, felújításhoz villamos szerelési anyagait beszerezheti a

KONTAKT VILLAMOSSÁGI SZAKÜZLETBEN

Tata, Kocsi u. 7. Tel/fax: 384-770

Nyitva: hétfőtől péntekig: 9-17 óráig

Szombaton: 9-12 óráig

Világítótesteit, energiatakarékos kompakt fénycsöveit, speciális izzóit vásárolja meg a

**KONTAKT DELTA
VILÁGÍTÁSTECHNIKAI SZAKÜZLETBEN**

Tata, Kocsi u. 7. Tel/fax: 384-770

Pünkösdi számunk megjelenését a KONTAKT DELTA támogatása segítte elő.

A Tatai Evangélikus Gyülekezet története

V. A templom és az imaház építése

1927. tavaszán Dr. Teutsch József egyházfelügyelő magához kérte Jakus Imre, Heubner Károly és Batai Henrik építési bizottsági tagokat és közölte velük, hogy „a templom építését pedig meg kell kezdeni”. A bizottsági tagok aggályaiknak adtak hangot, hiszen gyakorlatilag semmilyen anyagi erőforrás nem állott rendelkezésükre. Az egyházközség felügyelője ígéretet tett olyan anyagi erőforrások létrehozatalára, mely az egyházközségnek semmilyen gondot nem okoz, s a kölcsönt akkor fizeti vissza, amikor tudja.

Az egész építkezés elindítása körüli eseményeket akkor látják tisztábban, amikor néhai Teutsch József kiskorú örökösének jogi képviselője perrel fenyegeti meg a tatai gyülekezetet mintegy 1000 pengő tartozás erejéig... A jobb megértéshez álljon itt az 1935. évi aug. 18-án tartott presbiteri ülés jegyzőkönyvrésze: „Jakus Imre, Heubner Károly, Batai Henrik – mint a boldogult Teutsch József elnöke alatt működő építési bizottság – valamint Garán Adolf, Koch József, Kelecsényi Pál és Huszka János presbiter a következőket jelentik ki és aláírásukkal erősítik meg: Felelősségünk teljes tudatában kijelentjük, hogy ezt esetleg eskü alatt a bíróság előtt bármikor vallani hajlandók vagyunk, hogy amikor 1927. tavaszán a tatatóvárosi evangélikus egyházközség Dr. Teutsch József felügyelő kezdeményezésére egy imaház megépítését elhatározta, Jakus Imre akkori gondnok az egybegyűlektől azt kérdezte, hogy honnan vesszük az összeget elő az építkezéshez, mert az egyházközségnek alig van egy-néhány száz pengője, az előirányzás pedig még meg sincs határozva. S miután sem vagyonnal, sem más pénzügyi forrásokkal nem rendelkezünk most, mi az esetleges tartozásokat illetve építési költségeket belátható időn belül törleszteni és kifizetni nem fogjuk tudni. Miután az összes híveink javarészt tisztviselőkből és munkásokból állanak, adóalany alig van, nem vállalhatunk ily nagy kötelezettséget melynek egész biztosan eleget tenni nem tudunk. Jakus Imrének az egyházközség anyagi és garanciális viszonyait őszintén feltáró szavai után felállt néhai Dr. Teutsch József és a következő kijelentést tette: Senkinek ne fájjon a feje, félre a kishitűséggel! Hátunk mögött áll egy előkelő hitű evangélikus pénzember, aki minden összeget rendelkezésünkre bocsájt az egyháznak eme nemes cél megvalósításához. Nem kell semmiféle garancia, kamatmentesen finanszírozza az építkezést és az összeget majd az egyházközség úgy és akkor fizeti vissza olyan összegben illetve részletekben amint anyagi körülményei lehetővé teszik. Kijelentjük még, hogy az előkelő pénzember személye megnevezve nem lett, mi akkor csak sejtettük, hogy ő maga Dr. Teutsch József lehet, mert ez időben igen jómódú, rendezett anyagiak közt élő készpénzzel rendelkező hírében állott.”

(folytatjuk)